

han talte, og Karl May vakte i denne Tid Opsigt paa Strøget i en mørkebrun Kappe med Slag, der gav hans sydlandske Skikkelse en tilsigtet Lighed med en italiensk Munk. Ved Kafeens store Hjørnebord, der var forbeholdt Kunstnerkresen, sad paa disse Aftener kun tykke Møller og strøg sig sløvt med sin svampede Haand ned over Napoleonslokken. Vennernes Frafald, Tidens hele Vanart forargede ham, og i sin Ensomhed nød han sig selv som tragisk Skikkelse, Københavns sidste Bohême.

Ganske upaavirket af Mads Vestrup var dog heller ikke han. Ud paa Natten, efter Lukketid, udviklede han med Haanden om sit Glas en dyster Livsfilosofi for Tjener Hansen og den andægtige Piccolo.

„Livet er kun Smerte, Hansen! Det bedste er, slet ikke at være født. Vi kommer til Verden under Lidelser, og vi dør under Lidelser. Resten er Tavshed, Hansen!“ —

Mads Vestrup selv gik under alt dette modløs omkring i den vintermørke By, knuget af den samme Ensomhedsfølelse, der i hans Studentertid havde hvilet saa tungt paa ham mellem alt det fremmede. Hjemlængslen kunde til Tider overvælde ham som en virkelig Sygdom. De endeløse Husrækker gav ham Angstfønmelser, Maven var daarlig og Sønnen urolig. Derfor blev ogsaa Tonen i hans Taler og Artikler stadig mere mørk og fjendtlig stemt mod den stundesløse og opjagede Storstadsvrimmel, der i hans Øjne jaskede Livet hen som en dum Karnevalsspøg. Samuelsens „Domsbasun“ kaldte Folk ham ikke uden Grund.

Den Opsigt, han havde vakt i Byen, og det Tilløb,